

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

De venerabilis Sacramenti Eucharistiæ sumptionem. Cap. XXXII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

per amabilem ad Deum conuersionem, plenamq; à peccatis auersionem, facillimè condonantur. Quamobrem quum vitia aliqua aut inuitas euagationes sentis, uide ne vel illa in te, vel tu diutius in illis conuiescas: sed culpam tuam ingenitè agnoscens, confestim ab ijs cum graui aduersus te ipsum indignatione auertere, excitatèq; intellectu & voluntate tua, nude cum ijs ad Deum, omnia ei conquæsturus recurre, pro ijs humilem gemitum ad Deum trans mitte, Patriq; cœli amarissimam dilecti Filij sui passionem pro omnibus peccatis tuis offer. Deinde omnibus relictis, te ipsum summa Dei voluntati captiuum dede, uultèq; iterum cum nouo animi proposito incipe. & mox in pristinam dignitatem omnia tua restant abuntur. Quoties autem cadis, toties iterum surgens ad interiora tua velociter reuertere, nec uilium opus bonum propterea postpone. Deus enim principium quum sit & finis omnium, facillè tibi uel per unicum suspirium ignoscet uniuersa, ut qui longè sit paratior te suscipere, quam tu ad eum accedere.

De venerabilis Sacramenti Eucharistiæ sumptione.

CAPVT XXXII.

Quoniam ex ineffabili sua erga nos dilectione, ipse nobis locutus est Dominus: *Caro mea uerè est cibus, & sanguis meus uerè est potus. Et: Qui manducauit meam carnem & bibit meum sanguinem, in me manet & ego in eo.* ideo consiliū foret: pijs hominibus, ut frequentissimè sacrosanctum Domini nostri Iesu Christi corpus reuerenter pieq; suscipiant, quomodo id nobis mater Ecclesia officio Dei fungens, sub specie panis (sub qua ueneranda caro & sanguis Christi uerè continetur) elargiri solet. Quod non tam propter suam perfectionem quam propter insignem suam fragilitatem sapius suscipient, nimirum ut ab amore sui (qui iam proli dolor passim grassatur) & à multiplicibus suis defectibus tam manifestis, quam clandestinis, hoc cibo confortati custodiantur, ut ipsos defectus uitiaq; omnia, tanto fortius eradicare, & mortificare queant. Præstat namque ex amore accedere, quam ex trepidatione omittere. Et uilius est semel per hebdomadam cum profunda humilitate suscipere, quam per annum semel cum propria iustitiæ fiducia. Deus bonum est, quod communicatum crescit, seruatum perit. At qui sine uera penitentiâ, sine firmo se emendandi proposito, temere & illocis, ut aiunt, pedibus huc irruunt, ut ad suam ipsorum damnationem Dominum suscipiunt. Proinde necessarium est, ut seipsum homo probet, mentèq; sua à sensibus exterioribus (quibus fortè ob temporalium rerum multitudinem distracta est) recollecta, perpendat, uerèq; agnoscat peccata sua, & peccatum suum purget perfecta penitentiâ, aperta confessione, firmiterq; proponat se posthac accuratius cauere, tam à peccatis, quam à peccatorum omnium occasionibus, uagationibus & ineptijs: utq; hæc ita putet ac cogitet perficere, Deumq; ex animo querere. Ad ista maxime opus est firma fides, in prima illa ueritate (quæ mentem nescit) radicata. Certum nanque est & indubitatum, quod Dominus noster Iesus Christus nobis reliquerit sacrosanctum corpus & sanguinem suum, uenerandam animam suam, nobis ipsam diuinitatem suam, a que æternam Trinitatem suam. Ad hæc omnem illam gratiam quam homo factus secum inuexit in hunc mundum, omnem resurrectionis & ascensionis suæ fructum, uniuersa quoque & sua

Lucæ 6.
Ibidem.

Eucharistia
eat sepius
suscipienda
sunt.

Eucharistiæ
sumptioni
ut se quis
præparet.

Gratia quan-
ta Eucharis-
tiam digne
sumemus
conferatur.

& omnium sanctorum suorum merita. Hac omnia simul confert Christus vnique viuo Ecclesiae membro, hoc Eucharistiae sacramentum religiose sumentibus: vni minus plus, alteri minus iuxta quod sese singuli ad illum suscipiendum plus minusve disposuerint ac preparauerint. Ad hoc autem quisque se preparare debet, vt Domino sponseq; suo dilectissimo tali modo occurrat, & que suscipiat, quali in hora mortis suae, si alioqui securus mori velit, eidem occurrere auderet, hoc est corde penitus ab hospitibus peregrinis & peccatorum, rerumq; temporalium amorbis emundato, cum flagranti & humili desiderio, suauissimum Dominum amoris brachijs amplectendi, perpetuoq; ei in vera dilectione inseparabiliter adhaerendi. Ita mori debet, ita Dominum maiestatis suscipere debet; sincera videlicet intentione, quae aliud spectet aut quærat nihil, quam purè Dei honorem & omnium Christianorum salutem. Iam verò vt nobilissimo Domino tuo dignè valeas obuiare, reuoluenda tibi est amplissima illa Dei, & incomprehensibilis erga te dilectio, qua ex nihilo te ad tantam felicitatem creauit, tametsi prævideret foedissimam tuam ingratitude postmodum sibi abs te demonstrandam. Deinde inexhaustam illam contemplare dilectionem, qua seipsum ita humiliavit, fragile nostram naturam assumpsit, penitentiam pro te egit, mortem amarissimam sustulit, non alia de causa, quam vt te à peccatis, & à perpetua damnatione eriperet. (Hic iam aliquantisper vitam passionemq; Domini meditare. Ad hæc, & ineffabilem illam dilectionem, qua omni momento ad eò fideliter tibi intendit, prouidet, tantumq; bonorum sine intermissione tibi largitur, quantum pater quispiam indulgentissimus elargiri filijs potest. Postremò eximiam illam reuolue dilectionem, quæ iam iam ab hac vita decessurum ad hoc coegit, vt in venerando Eucharistiae Sacramento, vsq; in finem seculi, cum electis suis, corporaliter præsens permanere, ac seipsum nobis quotidie tradere, coniungere, ac pro nostris sceleribus offerri voluerit, vsq; ob amoris vehementiam nullo à uobis pacto auelli potuerit. Quæ dilectionem ad eò immensè magnam, si mentis oculis perscrutari vellemus, mirum ni amore toti liquefiamus. In hoc enim amoris Sacramento superexaltans misericordia, iustitiae manus concludit, vt seuire nequeat. In ipso quoque Missæ sacrificio tanta cum charitate ad nos venit clementissimus Dominus, vt nemo sit tot sceleribus adoperus, quem non benigne ferat, cui non sit paratus omnia ignoscere, modo resipiscere, & que ad ipsum accedere dignetur. Nemo item sit adeò frigidus & obdurnus, quin (si modo ipse velit) diuinæ charitatis flamma succendatur: nemo adeò inops, quin vel opulentissimus fiat: nemo adeò famelicus & siticulosus quin hoc angelorum nutrimento vel abundè saturetur, inebrieturq; nemo tot defectibus obsessus aut cæcus, quin hic planè purgetur: & illuminetur. Ceterum quomodo Dominus in hoc venerando Sacramento verè præsens sit, humanus non potest assequi intellectus: est enim opus omnipotentiae diuinæ. Huiusmodi, progymnasmatibus te ipsum ad flagrantem Dei dilectionem incitabis, cum humili quadam abiectioe coram summa Dei maiestate prosternas, ac ex animo vilissimum illud meritum & dignitatis tuæ nihilum agnoscas, & in eo constantè perstaneas. Nam & si omnium angelorum puritatem, omnium sanctorum possideres sanctitatem, ne sic quidè dignus essis hoc venerandū Christi corpus suscipere. Quare humilibus precibus ora Dominū, vt quoniā ex te ipso inops nudusq; es omnis boni) ipse preparare te velit, vt sibi digne occurras, & animam tuam in roseo sanguine suo ab omnibus peccatorum inquinamentis emundet;

Kkk 2

humilitate

Occurrendū
quomodo
in Christo
in Eucharistia.

Dilectio Dei
ineffabilis
quomodo
contēpiada.

Aduentus
Christi in
qualibet
Missæ quam
sit gratiosus.

Preparatio
ad Eucharistiam
optima quæ.

humilitate, puritate, liberalitate, alijsq; egregijs suis virtutibus & vitæ meritis eam conuestiens exornet, omnemq; imperfectionem tuam suppleat: & vt ardente illa dilectione sua, quæ ipsum à summo cœlorum in omnium ignominiosissimâ pertraxit mortem, cor, animam, cum vniuersis viribus tuis ad eò in se fortiter trahat, inflammet, transfodiat, vt ab omnibus vitijs & creaturis separatus, illi amittere vnitus fias & permaneas. Eadem potes & à veneranda Dei matre & à sanctis tuis tularibus postulare, vt pro te exorent, virtutibus meritisq; suis te conuestiant, quo sponsum tuum dignè suscipere & retinere possis. Hæc profectò omnium præstantissima est præparatio, quæ petenti tibi denegabitur nunquam, sicut religiosæ cuidam personæ reuelatum est. Deus siquidem & sancti eius multo sunt propensiores ad te exaudiendum, quam tu ad postulandum. Deinde pia quodam timore, intellectu & voluntate tua, sponso tuo cum ardenti desiderio ei vniendi, occurrat, Dominumq; Deum tuum humiliter adores, gratias agas, & te totum illi dedas, offeras, abneges, in tempore & æternitate, cum firmo proposito ita perseverandi. Tum verò summo cum desiderio, in vniõne flagrantium illorum desideriorum & dilectionum quibus omnes ardent sancti, Dominum suscipias: descendensq; in intima cordis tui, ea Domino per exclusionem omnis inordinati & peregrini amoris recludas, ita vt post hac neque mors, neque vita, neque quiduis aliud te ab eo separare valeat in perpetuum. Postea exorabis Dominum per suum erga nos amorem & fidem, vt gratum sibi in anima tua habitaculum construere, tecumq; semper permanere, & huius Sacramenti virtutem in te ita dispartiri velit, vt per omne tempus vitæ tuæ efficaciter intra te operetur, quo tanto hoc edulio confortatus, vitijs vniuersis magno animo rebellare in virtutibusq; proficere possis: & aureo amoris sui iaculo cor tuum ita traiciat, vt amore eius totus languidus, semper ipsum desideres, ardentiq; adfectu ipsi inhæreas, ac in summo perfectionis gradu ipsi soli placere queas. Si quid autem præterea hic obsecrare libuerit, absque mora impetrare poteris. Postremo, ex imis cordis penetralibus Domino gratias age, quod te antea præparare, & ad te vilissimum vltro tam benigne venire dignatus sit. Quod si solus hic tantas gratias Domino agere, eumq; tantum venerari & colere posses, quantum omnes pariter creatura, libenter ei ad hæc & corpus & animam tuam dedere atque impendere velis. Orabis etiam vt negligentias tuas tibi ignoscat & suppleat, & huius sacramenti virtutem, viuis pariter vitæq; defunctis, per suam profusissimam liberalitatem subuenire concedat, ne ob tuam fecissimam ingratitude & indignitatem, illi huius virtute priuentur. Ad hæc totum diem in vniõne illius charitatis, ex qua Dominus noster Iesus Christus omnia opera sua perfecit ad gloriam Patris, in laude & gratiarum actione, pro immensis Dei in te beneficijs transiges, te ipsum & omnia ad Dei honorem & omnium hominum salutem diriges, precibus tuis nobilissimum hunc thesaurum egenis viuis & defunctis abundanter distribues. Tales nanque preces Deo, totiq; curia cœlesti supra modum sunt acceptæ. Multiplicabis etiam pia ad Deum amandum desideria (sicut supra factis est dictum) ne in conspectu tanti hospitis vacuus repidusq; inueniaris, manendob; apud te illo potissimum tempore, à superfluis excursibus, & hominum quantumuis etiam religiosorum societatibus, te custodias. Nam dici non potest, quam cito labimur ad ineptias & sensuum oblectationes, quæ diuinæ gratiæ operationem impediunt, templum cordis contaminant, spiritum Dei fugant. Qui operationem diuini istius edulij intra se obseruare vellet, & quam

Mater sanctique Dei omnia, vti sint inuocandi.

Desiderio quantum obuiandum sicut Christo.

Rem. 1. Exorandum quidnam sit post factam communionem.

Gratiam actio post communionem sacram.

Eucharistiæ gratia quo modo celebranda.

faciliter ab omnibus cum peccatis, tum defectibus suis excuteretur, omniumque negligentiarum supplementum gratiam diuinam, & quicquid desiderare posset acquireret. Deus enim hic & se tibi donat, & te sibi accipit, atque vnit. Tu quidem à teipso deficiis, sed in Deum totus transformaris, omniaque opera tua sancta profusè efficiuntur & diuina. Quidnam igitur extra te quaris obsecro? an tibi satis non est, quod Deum ipsum quem totus mundus tibi eripere nequit, (nisi ipse permittas) intra te possides? Sanè quotiescunque cum bono animi proposito, nulli peccato mortifero obnoxius, Dominicum corpus sumis, toties anima tua Christi sanguine purificatur, exornatur, fortiusque in Deum rapitur, ac superabundanti liberalitate Dei omnes sancti in caelo, vniuersi homines in terris, cunctae animae in purgatorio pariter perfruuntur. Nam oratione nulla enodari potest, quam miranda viuificus iste cibus operetur. Fieri quoque possit, vt tam frequenter, & studiosè magnificum istud Christi corpus homo pius sumat, vt si prius infimo angelorum ordini fuerat adscriptus, conscendat vsque in summum: imò tanta posset eius esse deuotio, vt supra omnes angelorum choros sublimis euehatur. Omnia enim alia exercitia sunt diuina, istud Deus ipse. Cæterum hoc sacrosanctum Eucharistiae Sacramentum pius quilibet spiritualiter quoque suscipere potest, ardentibus dumtaxat desiderijs, ita vt habeat illud cum omni gratia & fructu suo. Quo pacto inquires? Assumet sibi per desiderium, omnia illa ardentissima omnium sanctorum & amicorum Dei desideria (ijs à Deo violenter extorquere potest, quae cunque voluerit) in quorum vnione offerret Deo omnium missarum, quae per vniuersum mundum fiunt sacrificia, cum omnibus meritis & tormentis Christi in gratiarum actionem omnium beneficiorum, vniuersis creaturis à Domino collatorum, in satisfactionem omnium negligentiarum, peccatorum, & irreuerentiarum Domino illatarum, ad impetrandam gratiam & misericordiam viuis atque defunctis. Denique pro quibuscunque desideramus, vel spiritualiter vel sacramentaliter hanc oblationem ad Deum dirigere possumus. Stupenda enim sunt quae homo pius per hanc oblationem tam in terris, quam in purgatorio efficere valet. Quoties etiam venerandum Christi corpus deuote aspicit, aut alioqui si posset libenter aspiceret, tot singulares inde gratias, consolationes & gaudia, habebit ac possidebit in caelis. Hic iam dixerit aliquis: Cur igitur venerandum hoc Sacramentum in multis tam parum profert fructus? Ob duas inquam rationes: Vna, quod oculis quibusdam vitijs, omnem eis fructum intercipientibus, laborant: qualia sunt, inordinatus sui amor, propriaque voluntas: aut certe quod sensuum oblectamenta, quibus pederentim gratiam Dei amittunt, studiosè sectantur, idque quanto diutius, tanto semper peius, donec tandem cor vacuum & ociosum totum relinquatur, haud secus quam dolium quoddam cariosum, vnde per occultas rimulas vinum paulatim effluit, donec totum tandem euacuetur. Maxime verò, quod ineptis perniciosisque fabulis, & diuagationibus vanis semet addicant. Quae iactura plane est inestimabilis. Nam diuinus ille hospes huiusmodi rebus indignissimè tractatur, multoque indignius expellitur. Nobilis est enim amicitia Dei & riualem non admittit, sed cor solum sola possidere concupiscit. Quid? an non deploranda res est, quod plerique ab hoc diuinitatis monte tam repente decurrant ac vilibus hisce rebus semet praecipites immergant? Mirum profectò est, quod ad animas tam in fideles vnquam venire dignetur Christus Dominus. Verum tamen qui se intus continet, paulatim ampliorem gratiam & consolationem in Deo acquirit. Altera ratio est, quod ex consuetudine plerique accedat potius quam

Eucharistiae operatio quam sit admiranda.

Eucharistia quomodo spiritualiter suscipienda.

Eucharistia reuerentè inspiciens quid mereatur.

Eucharistiae fructi quam impediunt.

Amicitia Dei quam in nobis exquirat.

Consuetudo
actuum quam
periculosa.
Eucharistia
fumentum
genera trita.

ex affectu seu charitate operante, quodq; apud sese non permaneant, & Deo desi- que ingrati sint. Siquidem dignè præparatis purisq; hominibus, edulium istud pa- nis vitæ est: minus præparatis, & mendo adhuc aliquo infectis, aridus & insipidus est panis: omnino autem impræparatis, hoc est peccato alicui mortifero obnoxio, temporalis ictus, letalis casus, æterna est maledictio. O quanta quotidie de hono- statio, blasphemia & contemptus à nouissimis istis impræparatis hominibus, piæ illum Dominum in fœtido suo diabolicoq; dolio, creaturarum, vitiatorumq; om- nium spurcitie, data opera semper infecto, suscipientibus, nomini diuino inueni- tur. Quod Deus maioris æstimat peruersitatis, ipsius Iudæ traditoris insuperabili nequitia. Deplorant hoc ad d. occulti Dei amici, vt grati dolore & corda & anima eorum inde faucientur: libenter etiam totum corpus suum in mortem deuou- rent amarissimam, vt id aliqua saltem ratione impedire queant. Verum nihil proflus emolumentum nanciscuntur hinc homines imperitissimi, sed quanto fre- quentius Dominum ita suscipiunt, tanto profundius in suam ipsorum damnationem precipitantur. O si vel paululum sese ad Deum conuertere vellent, quam libens, clementissimus Dominus, eos in gratiam suam reciperet.

Quomodo Deus assidue sit laudandus.

CAPVT. XXXIII.

ANE omnia Deum semper & ubiq; (quamdiu spiritus hos regit artus) ex amo- re laudare stude, vt hic modo auspiceris in terris, quod perpetuo es exercita- turus in cælis. Fidus enim Dei in nos amor, & beneficium a qua quouis momē- to ab ipso percipimus, & imposterum percepturi sumus, ad d. sunt immensa, vt merito aliud nihil vel cogitare, vel desiderare debeamus, quam corpus & animam nostram in Dei laudem semel effundere. Quod & si magni à nobis fortè æstimetur, pusillū admodū erit, si dignitati eius, si ipsi quæ de nobis meritis est Deus, confera- tur. Nullū in hoc mundo certius est argumentū futuræ beatitudinis, quā Deū hila- riter semper laudare: nā talibus laudatoribus & Deus admodū est propinquus, & angeli familiares. Nihil æquè mentē hominis pressā releuat, tribulationes mitigat, diabolum fugat, & omnem animi torporem propellit, atque Dominum Deum hilariter collaudare. Qui & si propter insignem nostram vilitatem peccata nostra plangere potius, quam Deum collaudare debeamus, actamen quoniam omnes creaturæ bonæ & malæ, pusillæ & magnæ, aut Deum collaudant, aut Dei laudem præ se ferunt, cur non & nos corpore nostro, operibus, studijsq; nostris, maxi- mè autem anima nostra, Dei quoque laudem decantemus? Porro, quanto lauda- tio nostra cœlesti laudationi fuerit similior, tanto & Deo erit acceptior: quoniam Deo longè gratior est spiritalis meditatio, quam vocalis laudatio: & in eum cordis suspirium, quam externum oris canticum; si tamen recitatio, ea ad quæ Ec- clesie præcepto obligamur, non postponantur. Humilis sui deiectio, in vere sui contemptu sub Deo & hominibus vniuersis, cum quadam sui ipsius abnegatione, ante oculos nunquam satis laudatæ maiestatis Dei, & diuinæ laudis æquè in tri- stibus ac lætis in prosperis atque aduersis, corde, ore, opere decantatio, & gratia- rum actio, ea demum diuinæ maiestati acceptissima laus est. Nam sic profecto

Beatitudinis
futuræ argu-
mentum cer-
tissimum.

Laus quæ
si Deo gra-
uissima.